

Manfred Svensson

Prolog

Det lilla gökuret på väggen spritter plötsligt till och ger ifrån sig nio "koko":n. Manfred kommer in i det lilla vardagsrummet med tidningen under armen och slår sig ned i läsfåtöljen. Han tänder golvlampan och vecklar ut tidningen, tar på sig läsglasögonen, rynkar ögonbrynen och ser ut att kritiskt granska dagens nyheter. Ett tränat öga skulle dock märka att Manfreds blick inte alls fixerar de små bokstäverna på tidningens förstasida, utan att Manfred snarare tomt stirrar tvärs igenom texten.

Manfred är nämligen bekymrad. Just nu finns det faktiskt ingenting som *inte* bekymrar honom. Först och främst är han bekymrad över sin egen psykiska hälsa. Huvudvärken som kommer och går, koncentrationssvårigheterna, de underliga minnesbilderna som dyker upp ibland, de märkliga drömmarna (som Manfred har glömt bort när han vaknar), och så går Manfred i sönnen också... vad kommer allt detta sig? Så var det ju aldrig förr.

"Håller jag på att bli gammal?", funderar Manfred, men viftar strax bort sina egna tankar: "Åh, jag är ju bara 46 år. Det är ju ingen ålder på en häst!"

Manfred hinner inte fundera något mer innan hans fru Sylvia skrider in i rummet.

"Jag tog med en kopp te till dig, gulleponken.",

"Oh, tack min lilla vårblomma, du vet precis vad jag vill ha!"

Manfred tar emot koppen och Sylvia sätter sig på läsfåtöljens armstöd. Hon lägger armen om honom och säger leende:

"Du ser bekymrad ut Manfred, har du ätit något olämpligt?"

En våg av irritation sveper genom Manfred. Sylvia vet mycket väl att hans oro inte beror på någonting han har ätit. Ännu en sak som bekymrar Manfred; han tycks inte längre kunna prata med kvinnan han älskar. Manfred sväljer dock irritationen och svarar.

"Jo, det var förmodligen något jag åt på jobbet, jag vet inte riktigt, kanske är det något annat, kanske..." Manfred känner sig förvirrad. Han kan inte hitta orden han söker. Sylvia tar till orda igen, nu i en mycket skarp och allvarligare ton:

"Vi hade det väldigt bra när vi var unga, Manfred. Vad har hänt med oss de senaste åren?"

Manfred rycker till som om någon knuffat honom. Huvudvärken är tillbaka. Det gör så ont att han inte märker att han spiller det varma téet i sitt knä. Sylvia suckar djupt och ropar på det sätt som bara mödrar kan ropa till sina döttrar:

"Louise, kan du hämta en trasa är du snäll, pappa har spillt te."

Sedan reser sig Sylvia och går ut ur rummet, mumlandes något om papiljotter.

Manfreds dotter Louise kommer springande och tittar på sin förvirrade far. Utan att säga något ger hon honom trasan och lämnar rummet. Manfred skakar på huvudet och minns plötsligt när Louise var en liten flicka och

brukade krypa upp i hans knä. Nu är hon ingen liten flicka längre, och inte heller henne kan Manfred prata med.

Strax efter att återigen ha fördjupat sig i dagstidningen kommer sonen Rickard in, Louises lillebror. Han ställer sig bredbent mitt i rummet och flåsar och flämtar andfått.

“Nå, hur många armhävningar har du gjort idag då, min son?” frågar Manfred.

“Ja, en sisådär 400 stycken, far förstår, matchen i morgon är mycket viktig för mig. Laget litar på mig.” svarar Rickard.

“Naturligtvis, min son, men...” Återigen glömmer Manfred vad han skulle säga och låtsas upptäcka något intressant i tidningen.

“Var inte far aktiv inom idrottsrörelsen som ung? Jag kommer ihåg att far var i mycket god fysisk form när jag var liten.”, frågar Rickard.

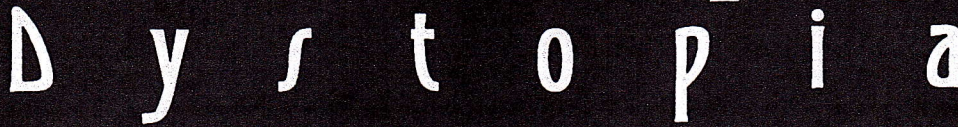
“Struntprat!” replikerar Manfred, plötsligt irriterad. “Du minns fel!”

Huvudvärken är tillbaka. Manfred reser sig upp och låtsas gäspa för att få sonen att förstå att han vill gå och lägga sig och inte prata mer om saken.

Prolog 2

Manfred Svensson

Du sover oroligt under hela natten och vaknar vid 8-tiden av att du står lutad mot en garderob i vindsförrådet. Lite förvirrad och defintivt inte utsövd går du tillbaka ned till lägenheten där frukosten redan är framdukad. Sylvia ser bekymrat på dig när kommer in genom ytterdörren bara i pyamasen. Du rycker urskuldande på axlarna och sätter dig med lördagsbilagan.

Sylvia Srensson, 43 år, 163 cm, 51 kg

Наименование

Spelare

Fysik

Logik

Musik

Personlighet

Rumsupplattning

Språk

Nörsel

Kändsel

Lukt

Smak

Συν

Dyst

[illegible]

Laga mat	7
Dansa	3
Första hjälpen	3
Meditation	1
Städa	9
Lugna	6
Hysteriskt skrik	6

[illegible][illegible]

Sylvia Svensson är sedan 20 år tillbaka gift med Manfred, och har tillsammans med honom två barn: Louise, 19, och Rickard, 16. Sylvia är intresserad av diskning och bakning och att se sina barn växa upp. Hon ser sig själv som ankaret i familjen och tycker att det är hennes ansvar att ingen bråkar och ställer till problem. Hon är också fullständigt desillusionerad.

Sylvia Svensson är sedan 20 år tillbaka gift med Manfred, och har tillsammans med honom två barn: Louise, 19, och Rickard, 16. Sylvia är intresserad av diskning och bakning och att se sina barn växa upp. Hon ser sig själv som ankaret i familjen och tycker att det är hennes ansvar att ingen brökar och ställer till problem. Hon är också fullständigt desillusionerad.

Sylvia Svensson

Prolog

Sylvia står i köket. Hon plockar upp tekannan och gnuggar den med trasan trots att hon själv dammade av den för fem minuter sedan. Hon går fram till kryddhyllan, plockar upp pepparburken, synar den noga och stället tillbaks den. Om man så betraktade Sylvia i timtal för att utröna om det låg något system eller plan bakom hennes handlande, skulle man inte komma fram till något tillfredsställande svar. Allt hon gör är planlöst och till synes förvirrat. Anledningen till detta underliga beteende finns under hennes panna: Sylvia kokar över av tankar.

Sylvia tänder gasspisen med en tändsticka och den lilla gaslågan tar sig motvilligt. Hon placerar en kastrull med vatten på plattan och funderar: "Var kommer gasen ifrån. Hur många stackars arbetare får jobba arslet av sig i underjorden för att vår medelklasslägenhet ska fungera?" Hon plockar ned en burk med te från kryddhyllan. Hon läser på etiketten att téet innehåller äkta te, odlat i Europa. Såvitt hon minns kunde man inte odla te i Europa när hon var ung, allt te man köpte kom från Indien, Kina, eller något annat exotiskt land. Sylvia funderar vidare: "Var har alla exotiska länder tagit vägen? Man hör aldrig något om dem på nyheterna nuförtiden. Det är som om alla skyskrapor som vuxit upp runt oss håller borta all viktig information från omvärlden. Allt bara växer."

Även Sylvias ångest växer. Hon sätter sig vid köksbordet och huvudet i händerna. Sylvia känner sig så ensam. Hon vet att det nästan inte är någon som tänker som hon. Hon vet att hennes man Manfred gjorde det en gång i tiden, men att han inte gör det längre, och hon vet att hennes barn absolut inte gör det. Ingen frågar något nuförtiden.

Sylvia reser sig snabbt upp när hon hör sin dotter Louise komma gående i hallen och forstätter med sitt meningslösa pysslande i köket. Hon märker hur Louise lutar sig mot dörrkarmen utan att säga något. Sylvia väntar en stund och säger till slut:

"Vad har du på hjärtat, mitt lilla risgryn?"

Louise är först tyst men säger sedan (utan att verka tänka på vad hon säger):

"Jag skulle vilja spränga hela världen."

"Vadförslag?" säger mamma Sylvia och stannar upp en kort sekund.

Inombords jublar hon. Hennes dotter har vaknat upp, Sylvia är inte längre ensam! Hon känner för att slänga sig om halsen på sin dotter och berätta att hon inte är ensam, att mamma också vill spränga hela världen.

Louise verkar orolig och säger efter en kort paus:

"Jo, hm, jag sa att jag behöver nya strängar till min gitarr... mest av allt i världen!"

Sylvia ler det varmaste leende hon kan förmå. Louise måste ha blivit skrämmd. Man säger inte sådant nuförtiden. Sylvia vet, det är som om det sitter ett filter någonstans i munnen som gallrar bort alla olämpliga frågor och påståenden. Tiden är inte mogen att anförtro sig åt sin dotter. Istället svarar Sylvia:

"Självklart ska du ha det, min lilla duvunge. Jag ska prata med Manfred om det." Louise blir uppenbart lättad.

Sylvia lyfter av kastrullen från spisen och gör i ordning en kopp te åt sin man. Hon tar koppen och går ut med den till honom i vardagsrummet.

“Jag tog med en kopp te till dig, gulleponken.”

“Oh, tack min lilla vårblomma, du vet precis vad jag vill ha.”, svarar Manfred. Manfred tar emot koppen och Sylvia sätter sig på läsfåtöljens armstöd. Hon lägger armen om sin man och säger leende:

“Du ser bekymrad ut, Manfred. Har du ätit något olämpligt?”

Det är det där förbannade filtret igen som gallrar bort det som behöver sägas. Hon samlar mod medan hon väntar på sin förvirrade makes svar.

“Jo, det var förmodligen något jag åt på jobbet, jag vet intye riktigt, kanske är det något annat, kanske...” Manfred verkar inte hitta orden han söker.

“Vi hade det väldigt bra när vi var unga, Manfred. Vad har hänt med oss de senaste åren?” säger Sylvia plötsligt i en mycket skarpare och allvarligare ton.

Hon sa det! Hon gjorde det verkligen. Det kändes som om det var den första, ärliga, allvarliag fråga hon ställt sin man sedan hon frågade honom om han ville gifta sig med henne för tjugo år sedan.

Manfred rycker till som om någon knuffat honom och spiller ut sitt te i knät. Sylvia gissar att det förmodligen är blixthuvudvärken som drabbat honom igen. Hon suckar djupt och ropar så som bara mödrar kan ropa till sina döttrar:

“Louise, kan du hämta en trasa är du snäll, pappa har spillt te.” Därefter lämnar hon vardagsrummet och mumlar besviket.

Hon går in i sovrummet och gör sig i ordning för natten. Hon tänker för sig själv:

“Manfred har inte alltid varit så där. När barnen var små var vi ju lyckliga.”

Visserligen var Manfred väldigt sällan hemma då. Till en början trodde hon att han bedrog henne med en annan kvinna men när hon tog mod till sig och frågade, omfamnade han henne och försäkrade henne att det inte var så. Hon såg i hans ögon att det var sant. Han berättade att han höll på med något mycket viktigt som han inte kunde berätta för någon. Hon accepterade det eftersom Manfreds utflykter verkade göra honom så lycklig. En dag tog det plötsligt slut. Manfred kom inte hem på flera dagar och hon och barnen blev verkligen oroliga. Så en kväll, nästan en vecka senare, kom Manfred hem. Hans blick var alldeles tom och han hade konstiga blåmärken över hela kroppen. När hon frågade vad som hänt sade han att han trillat på kontoret när han jobbat över.

Från den stunden kunde Sylvia inte få ett vettigt ord ur sin man. Så har det varit, tills för ett par månader sedan, då Manfred började få huvudvärks-attacker. Sylvia ser detta som ett sundhetstecken: kanske är det Manfreds hjärna som säger ifrån.

Innan hon somnar hör hon hur Manfred pratar med Rickard i vardagsrummet. Manfred låter irriterad. Hon lovar sig själv att gradvis ta bort filtret i sin mun och sluta gallra bort det som måste sägas.

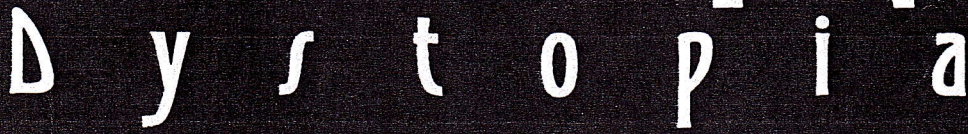
Prolog 2

Sylvia Svensson

Någon gång vid 2-tiden på natten vaknar du av att din man ligger och vrider och vänder på sig och mumlar oroliga mantras. Du bestämmer dig för att gå upp för att ta ett glas vatten. När du passerar Rickards sovrum ligger han med händerna rakt upp i luften och ger ifrån sig ett motorliknande ljud.

“Han drömmer om monochoppermatchen nu igen”, tänker du och går vidare mot köket. Du öppnar försiktigt dörren till Louises rum. Hon verkar inte ha märkt dig för hon sitter i sin säng stirrande mot fullmånen. Hon har ett äkta romantiskt tonårsleende på läpparna. Hon drar en djup suck och skriver ned något på en papperslapp som hon har framför sig. Du tassar därifrån, tar ditt glas vatten och går till sängs igen.

När du vaknar på morgonen verkar Manfred redan ha stigit upp. Du börjar duka fram frukost och när du nästan är klar kommer Manfred in genom ytterdörren i bara pyjamasen. Du ser bekymrat på honom; han har gått i sömnen igen.

Louise Svensson, 19 år, 162 cm, 55 kg

Πατο

Spelare

1

Fysik

1

Logik

3

Musik

2

Personlighet

2

Rumsupplattning

3

Språk

+ 1

Nörsel

+ 3

Känsel

0

Lakt

0

Smak

+ 5

Syd

2/-5

Dyst

Färdigheter

Vighet	3
Dansa	3
Skugga	4
Informationssökning	4
Blankettkunskap	4
Samhällsvetenskap	5
Mekanik	4
Uppmärksamhet	6
Förklädnad	4
Poesi	6

För- & Nackdelar

Ultrastoring

Dahgrund

Louise är 19 år och äldsta dotter i en familj bestående av pappa Manfred, mamma Sylvia och en tre år yngre bror, Rickard. Rickard är enkelspörig men i grunden snäll, tycker Louise. Louise är intresserad av samhällsamstörtande poesi och sin pojkvän Pierre. Louise är mycket duktig i skolan och hennes föräldrar förväntar sig att hon ska bli en rekordelig byråkrat när hon blir stor. Det vill inte Louise.

Louise Svensson

Prolog

Louise sitter med knäna uppdragna hårt mot kroppen i sin flickkammare. Ingen förstår henne. Hon har känt så länge nu. Det verkar som om hon är den enda som ser saker och ting som de är. Trots detta spelar hon med, efter familjens outtalade spelregler. Hon är det äldsta barnet i familjen, det går bra för henne i skolan och hon ler åt pappas arbetskamrater när de kommer på besök. Hon är alltid perfekt och alltid förutsägbar. Hon klarar snart inte av det längre; hon har redan börjat protestera genom att ständigt spy ur sig skarpa sarkasmer, ironier och nattsvarta cynismer. Hon tänker på hur det var förr. Minnet av en lycklig familj känns så långt borta.

Hon vet att hon inte mår bra av att gräva ned sig i sina bekymmer, och bestämmer sig för att se efter vad hennes ohängde bror Rickard har för sig. Hon reser sig snabbt och tassar in i hans rum. Rickard ligger med halva kroppen under sängen och fnissar och har en massa konstiga ljud för sig. "Woof, krasch, boom!" hör hon honom viska under sängen, som om han låg och refererade en monochoppermatch. Hon kommer inte på något att säga och står bara och tittar på Rickard. Han är bara 16 år men har en kropp som en vältränad olympisk atlet skulle vara avundsjuk på.

Denna underliga situation får Louise att minnas sin bror när han var riktigt liten. Han var alltid lekfull och fylld med hyss; de hade väldigt kul tillsammans. Barnet finns tydligen kvar i honom där han ligger under sängen. Denna insikt får Louise att le ett litet leende som helt saknar sarkasm och ironi. Rickard har tydligen upptäckt henne, för han rycker till och slår huvudet i sängbottnen. Louise har egentligen ingenting att säga honom, hon vill faktiskt inte störa honom egentligen. Hon vänder på klacken och går därifrån innan han hunnit kravla ut.

Louise fortsätter in i köket. Där står mamma och "jobbar", som hon kallar det. I själva verket står hon bara och flyttar omkring saker till synes slumparatat, nynnandes någon atonal schlager. Louise ställer sig och hänger i dörren och väntar på att mamman ska upptäcka henne. Utan att egentligen vända sig om säger mamman:

"Vad har du på hjärtat mitt lilla risgryn?" och fortsätter att pyssla i köket medan hon väntar på svar.

Louise är tyst. Många mörka tankar går genom hennes huvud och plötsligt hittar en av dem ut genom munnen:

"Jag skulle vilja spränga hela världen."

"Vadförslag?" säger mamma Sylvia och stannar upp en kort stund.

Louise får panik, det var ju inte meningen att hon skulle säga något sådnt högt, och spränga världen vill hon ju egentligen inte heller. Minutvisaren på köksklockan tickar fram ett snäpp: tre minuter över nio.

"Jo, hm, jag sa att jag behöver nya strängar till min gitarr... helst av allt i världen." klämmer Louise fram.

Mamma Sylvia vänder sig om och ler ett riktigt mammaleende som kan få vilket barn som helst att känna trygghet. Hon klappar Louise ömt på kinden och säger:

"Självklart ska du ha det min lilla duvunge. Jag ska prata med Manfred om det."

En våg av lättnad sprider sig genom Louise. Hon spelar fortfarande med i spelet, allt är som det ska. Leende lämnar hon köket. Hon ser hur Rickard går in på toaletten och låser om sig, och hur mamman bär in en tekopp till pappa Manfred i vardagsrummet. Det är något konstigt med mamma, hon vet ju lika väl som Louise att ingen i familjen äger en gitarr, men så länge hon spelar med så är väl allt bra. Louise vet inte riktigt var hon har sin mamma. Hon skulle helst av allt pressa in henne i ett hörn och berätta allt hon tycker och tänker och känner för henne.

Innan hon hunnit gå tillbaka in på sitt rum ropar mamma på henne:

“Louise, kan du hämta en trasa är du snäll, pappa har spillt te.”

Louise går tillbaka till köket och hämtar en trasa. Hon går in till sin pappa i vardagsrummet. Han sitter i sin fåtölj med tidningen i knät och ser alldeles hjälplöst förvirrad ut. Hon ser en stor tefläck på hans högra knä. Hon har inget speciellt att säga honom och ger honom trasan för att sedan lämna rummet.

Prolog 2

Louise Svensson

Klockan är nästan 2 men du kan inte riktigt somna. Du känner på dig att något romantiskt skall hända. Mycket riktigt, en liten sten slår mot rutan. Du öppnar fönstret och nedför på brandstegen står din pojkvän Pierre. Högstämt läser han upp en dikt han skrivit bara till dig.

“Kommer dina vackra ögon att kunna se igenom de mörka byggnader som innesluter vår kärlek. Kan vår kärlek övervinna den betongest som omgärdar oss?” skanderar Pierre.

“Ja, ja, min älskade”, replikerar du.

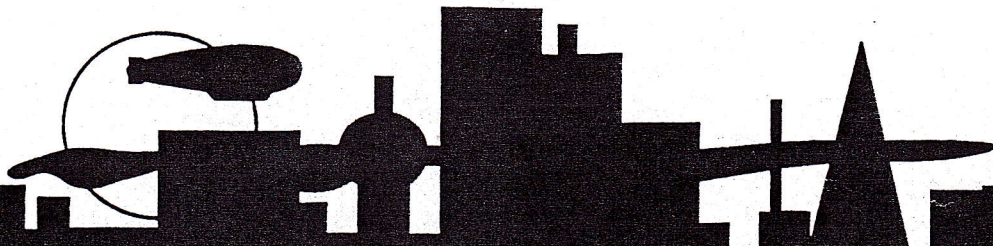
Han sträcker upp sin hand så att den når din och ni ser varandra djupt i ögonen.

”Det är lite jobbigt just nu på Den Knutna Nävens Brödra- (och Syster-) skap. Evald börjar bli lite jobbig.” viskar Pierre lågt och allvarligt.

”Jasså, hur då menar du, berätta mer”, svarar du.

”Jo jag tror att....” hinner Pierre säga innan han avbryter sig. “Någon kommer! Jag måste sticka!”

Era läppar möts i en hastig kyss och Pierre hastar iväg. I ögonvrån ser Louise kvarterets piroleverantör försvinna runt hörnet. Vad gör han ute så här dags, manne?

Dystopia

Rickard Svensson, 16 år, 178 cm, 71 kg

Namn

Spelare

3

Fyrk

1

Logik

1

Morik

1

Personlighet

3

Ramsupplåtning

1

Språk

-4

Nörel

-5

Närel

0

Lukt

0

Smak

0

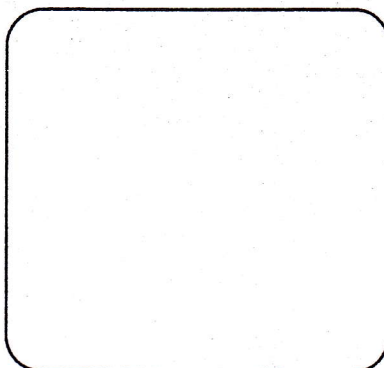
Syn

5/-4

Dyrt

Färdigheter

Vighet	5
Styrka	3
Närstrid	5
Monochopper	8
Spel och dobbel	2

För- & Nackdelar

Utrustning

Bakgrund

Rickard är 16 år och yngst i familjen. Han har en syster som heter Louise och är 19 år, en pappa som heter Manfred och en mamma som heter Sylvia. Rickard är intresserad av monochopperpolo och hans mål är att komma med i monochopperpolojuniorlandslaget innan årets slut.

Den Vita Liljan MCK.

Match

Rickard Svensson

Prolog

“395.. puh... 396... uhö...397... stön... 398... hnf... 399.. åhej... 400!”

Utmattad lägger sig Rickard på rygg i sitt pojkrum. Det känslomässiga läget efter 400 armhävningar är underbart: inga tankar, inga tvivel, bara musklernas värk och bröstkorgen som höjer och sänker sig utan att man behöver tänka. Efter ett tag kommer tankarna i alla fall. Lite panikslaget ser sig Rickard om (fortfarande liggande) efter något att distrahera sig med. Han hinner precis tänka att 200 situps kanske inte vore en så'n dum idé då han får syn på högen med gamla serietidningar under sin säng. Han krälar in under sängen på det sättet som en sextonåring som just har gjort 400 armhävningar gör och slår upp en av de halvt sönderlästa tidningarna. Det sipprar in precis tillräckligt med ljus under sängen för att han ska kunna urskilja bilderna på tidningens hjälte:

“Ananasmannen“, säger Rickard tyst för sig själv.

Han fylls av en blandning av nostalgi och tyst beundran inför sin barndomshjälte. Han hade verkligen avgudat honom. Han hade tillhört dem som också trott att Ananasmannen verkligen fanns. Gosse, han blev verkligen utskrattad av sina kamrater och tränaren när han började träna i monochopperklubben för fyra år sedan, då han i något sammanhang talat om sin hjälte.

“Löjligt, att jag kunde vara så barnslig.“, tänker han för sig själv. “Man har så livlig fantasi när man är liten!”

Plötsligt märker han att hans storasyster Louise står vid fotändan av sängen. Han ser bara hennes skor eftersom han fortfarande ligger halvvägs under sängen. Han rycker till, som om hon kommit på honom med att göra något förbjudet, och slår huvudet i sängbottnen. Han kan precis föreställa sig hennes ansiktsuttryck: småleende och lite hånfullt. Vore hon inte hans syster skulle han minsann klå upp henne. När Rickard hunnit kräla ut under sängen har Louise redan gått. Han reser sig upp för att gå ut i badrummet och tvätta av sig.

Han ställer sig framför spegeln och vrider på varmvattenkranen och låter det rinna. Han lutar sig fram mot badrumsspegeln, så nära han kan komma. Nere under vänstra mungipan växer minsann ett skäggstrå som är aningen märkare än de andra fjunen. Han stryker försiktigt över det med lillfingret. Vattenstrålen har slutat rinna och kranen droppar nu bara lite. Han förbannar tyst den person i hyreshuset som använt mer varmvatten än vad ransonen tillåter. Han hör mamma ropa på Louise, någonting om pappa, det verkar inte viktigt (det hör han på mammas tonläge). Han stänker lite kallt vatten på sin muskulösa tonårskropp, torkar sig och går ut till pappa i vardagsrummet.

Pappa Manfred verkar inte se sin son när han stigit in i rummet. Han stirrar bara stumt rakt fram, liksom tvärs igenom dagstidningen som ligger på läsfåtöljens armstöd. Rickard börjar flåsa och flämta som om han var

andfådd för att väcka sin fars uppmärksamhet. När fadern till slut tittar upp mot honom ler han stolt.

“Nå, hur många armhävningar har du gjort idag då, min son?” frågar Manfred.

“Ja, en sisådär 400 stycken, far förstår, matchen i morgon är mycket viktig för mig. Laget litar på mig.” svarar Rickard.

“Naturligtvis, min son, men...” Återigen glömmer Manfred vad han skulle säga och verkar upptäcka något intressant i tidningen.

“Var inte far aktiv inom idrottsrörelsen som ung? Jag kommer ihåg att far var i mycket god fysisk form när jag var liten.”, frågar Rickard.

“Struntprat!” replikerar Manfred, plötsligt irriterad. “Du minns fel!”

Manfred reser sig upp och gäspar stort. Rickard vet att pappa inte tycker om att prata om hur det var förr, men det här var väl inget? Hans far har sannerligen blivit mer retlig på sistone. Rickard förstår att gäspningen betyder läggdags, och han behöver ju faktiskt lägga sig tidigt idag för att klara av matchen i morgon.

Prolog 2

Rickard Svensson

Rickard drömmer. Han drömmer om förr, när familjen var lycklig och han och hans syster lekte tillsammans utan att retas. Pappa har en konstig gulbrun maskeradkostym på sig och han är världens bästa pappa, inget snack om saken.

Rickard vaknar glad och utvilad och går för att äta frukost.